

Біле Ікло (стислий переказ)

Джек Лондон

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЧАСТИНА ПЕРША

ПУСТЕЛЯ

Розділ I

УСЛІД ЗА ПОЖИВОЮ

Північною Пустелею пробирався запряг собак, який тягнув санки з грубої березової кори. На санях лежали різні речі і труна з мертвим чоловіком. Поперед собак йшов на лижах чоловік, а за саньми плентався другий. Чоловіків звали Білл і Генрі, і вони були загорнені в хутра й м'які вичинені шкури.

Коли вже зовсім смеркло, Білл і Генрі отаборились. Білл годував шістьох собак і давав кожному по рибині, та чомусь однієї рибини не вистачило. Чоловік витяг ще одну і зрозумів, що до них приєднався вовк. Білл сказав про це Генрі, але той не повірив. Довкола табору снували вовки, їхнє виття лякало собак і людей. У чоловіків було лише три набой, тож вони не могли дати відсіч хижакам. Білла хвилювало питання, чому ж їхні собаки не кидаються на того вовка, що приходить їсти рибу. Зранку чоловіки виявили, що вовки з'їли одного з собак.

Розділ II

ВОВЧИЦЯ

Білл і Генрі рушили в дорогу. Після третьої години дня почалася полярна ніч. Коли смеркло, хижі виття стало дужчати. Вночі вовки були вже зовсім близько від вогнища, а вранці виявилось, що зник ще один собака, найдужчий з цілого запрягу. Після полудня вовки знов підступили ближче до мандрівників. Собаки лякалися, шарпались, заплутували посторонки. Ввечері Білл прив'язав собак до жердини з надією врятувати їх. Та пізніше зчинився гамір серед собак. Одновухий люто гриз жердину і поривався у темряву. Генрі зрозумів, що прийшла вовчиця. Тепер було зрозуміло, що сталося з двома зниклими собаками: вовчиця приманювала собак, а тоді зграя загризала їх. Напевно, ця вовчиця колись була прирученою.

Наступного ранку не було ще одного собаки. Коли почало смеркатися, Білл взяв рушницю і сказав Генрі йти вперед. Генрі запротестував і просив триматися санок, але Білл хотів застрелити вовчицю. Генрі поплентався сам далі. Через годину, йдучи навпростець, Білл наздогнав санки і сказав, що вовки порозбігались і никають на всі боки. Раптом на видоті вихопилась вовчиця. Коли санки спинились, вона й собі стала. Шерсть у неї була з легким рудуватим відтінком. Білл замахав погрозово руками і голосно закричав, але звір не виявляв жодного страху. Та коли Білл витяг рушницю,

вовчиця щезла.

Цього вечора отаборились рано, бо троє собак не могли везти санки так швидко й такий тривалий час. Вночі вовки ставали чимдалі сміливіші, будили людей і підходили дуже близько.

Розділ III

ГОЛОДНЕ ВИТТЯ

За ніч не пропав жодний собака. Людям трохи відлягло від серця, і вони рушили далі. Коли запряг зав'яз між стовбуром та величезним валуном, довелося розпрягти собак. Одновухий скористався нагодою і побіг до вовчиці. Білл дістав рушницю і незабаром зник з очей. Раптом пролунав постріл, за ним ще два. Генрі почув страшенне скавуління та гарчання і зрозумів, що Білла і Одновухого серед живих більше немає. Останніх двоє собак, зовсім перелякані, тулилися до ніг Генрі.

Він рушив далі, тягнучи санки разом з собаками. Та пройшов він небагато. Тільки-но стало смеркати, він спинився на ніч. Однак виспатись йому не судилося, бо вовки підійшли майже до самого вогнища. Увесь час Генрі підтримував яскравий вогонь, знаючи, що тільки цим він може врятуватися. Коли вовки були надто близько, Генрі кидав у них головешками з вогнища.

На ранок Генрі був знесилений і змарнілий. Ще потемки він зварив собі снідати, а коли розвиднілося й вовча зграя відійшла, зрубав кілька молодих ялин і влаштував на великих деревах щось схоже на поміст. Туди він поставив труну і пішов далі.

Порожні санки легко мчали за собаками, що гнали чимдуж, як і людина, добре розуміючи, що треба якнайшвидше дістатися форту Мак-Геррі. Вовки вже зовсім осмілилися і бігли поруч. Дуже рано Генрі отаборився і припас якнайбільше хмизу та гілля.

Він не спав цілу ніч, а обабіч щільно тулилися до нього собаки. Чоловік налічив добрих два десятки вовків, що пожадливо зиркали на нього або спокійно спали на снігу. Він задрімав, а коли прокинувся, побачив перед собою руду вовчицю. Генрі взяв головешку, і вовчиця відразу втекла.

Зранку Генрі зробив одчайдушну спробу рушити в дорогу, та нічого не вийшло. Він прогаяв пів дня, щоб дістатись до сухої ялини, що стояла недалеко, розкладаючи в тому напрямку усе нові вогнища. Опинившись нарешті біля дерева, він роздивився, де більше хмизу, щоб у той бік звалити ялину.

Вночі Генрі прокинувся так, наче хтось його штовхнув. Вовчиця стояла за якийсь ярд від нього. Він машинально схопив головешку й одразу пошпурив її у роззявлену пащеку. Вовчиця відскочила, заскигливши з болю. Чоловік прив'язав до правої руки кілька запалених соснових гілок, щоб вогонь будив його, коли він засне. Все йшло гаразд, але раз він погано прив'язав гілки, заснув і не відчув, як той жмут відпав. Генрі прокинувся, коли всі вовки порвалися на нього. Він інстинктивно скочив у багаття, і почався вогняний бій. Чоловік мав грубі рукавиці, тож цілими пригорщами хапав жар і розкидав на всі боки. На щастя, вовки підступили, але зникли обидва собаки. Генрі розклав багаття широким колом, а сам залишився всередині. Вовки порозлягались

навколо багаття і завили.

На ранок вогнище вже догорало. На чоловіка скочив вовк, але потрапив у полум'я. Звір з переляку відповз від багаття. Генрі заснув, а прокинувшись, побачив, що в проході стоїть вовчиця і пильно на нього дивиться. Трохи згодом він знову прокинувся. Вовків уже не було. Чути було людські голоси, повискування собак. Четверо санок прямувало до нього під дерева. Чоловік шість оточили Генрі. Вони трясали його й штурхали, намагаючись привести до пам'яті, і питали, де лорд Альфред, чи його з'їли вовки. Генрі сказав, що лорд у труні на деревах, біля останньої стоянки.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЧАСТИНА ДРУГА

НАРОДЖЕНИЙ У ПУСТЕЛІ

Розділ I

БІЙ ЗУБАМИ

Вовчиця перша почула людські голоси й скавучання запряжених собак, і вона ж перша відскочила від безпорадної людини в колі пригаслого полум'я. Вовки чкурнули слідком за вовчицею.

З вовчицею побігли один із вожаків зграї, худий старий вовк, який мав тільки ліве око, та задирливий тріліток. Усі троє залицяльників мали на собі сліди від зубів вовчиці, але вони ніколи не відповідали їй тим самим, не боронились. Між собою вовки гризли як скажені. Згодом вожак і старий вовк загризли трілітка, а коли молодий вожак обернув голову, щоб зализати собі рану на плечі, Одноокий вгородив йому в шию зуби, завдавши смертельної рани.

Минали дні по днях, а вовчиця і Одноокий не розлучались. Вони дісталися до річки Маккензі й однієї ночі вони побачили людей – індіанський табір. Запахи людей вовчиці були знайомі до найменших подробиць.

Розділ II

ЛІГВО

Два дні й дві ночі блукали вовчиця й Одноокий навколо індіанського табору. Та якось їх налякав постріл, тож вони побігли геть. За кілька миль у підмитому березі вовчиця знайшла печеру, у якій народила п'ятеро вовченят. Старий вовк був здивований, а вовчиця охороняла дітей навіть від нього. Одноокий подався добувати поживу родині. Він натрапив на дикобраза, але не зміг дочекатись, поки він відкриється, тож побіг далі. Згодом дикобраза поранила рись, але й дикобраз добре пошкодив рись, і вона втекла. Одноокий поніс пораненого дикобраза вовчиці.

Розділ III

СІРЕ ВОВЧЕНЯ

Четверо вовченят мали рудуватий відтінок, а одне цілком вдалося в батька і було сірим. Воно найменше спало і любило досліджувати світ навколо. Вовченя найголосніше гарчало й сердилось дужче, ніж інші. Як і більшість житців Пустелі, воно

рано спізнало голод, бо батько перестав приносити м'ясо, а в матері пропало молоко. Усі його брати і сестри загинули від голоду.

Розділ IV

СТІНА СВІТЛА

Коли матері не було вдома, сіре вовчєня здебільшого спало, а прокинувшись, намагалось сидіти тихенько. Одного дня страх і слухняність зникли і вовчєня вийшло назовні. Воно відчувало цікавість до всього навкруг. На нього випадково наскочила білка, і воно зіщулилось й загарчало, але білка злякалась не менше. Трохи згодом його налякав дятел, але вовчєня відважно продовжувало мандри. Зовсім випадково воно наскочило на хитро заховане гніздо куріпки, де були семеро маленьких куріпчєнят. Вовчєня зжерло увесь вивід, та раптом на нього налетіла куріпка. Відбувся його перший бій, з якого воно ганєбно втекло. На своєму шляху воно зустріло ще й ласицю і ласєня. Ласиця кинулась на ворога, але вовчиця примчала на порятунок сина і вбила ласицю.

Розділ V

ЗАКОН ПОЖИВИ

Два дні спочивало вовчєня, тоді знову вилізло з печери і з'їло ласєня, чию матір вони з'їли вдвох із вовчицею. Бажання вбивати зростало в ньому щодєнь, і воно плекало в собі голодну мрію зловити колись оту білку, що своєю тріскотнею завжди сповіщала всіх звірят про його наближення.

Знову настав голод, і це лише робило вовчєня мужнішим і розумнішим. Якось вовчиця принесла рисєня. Вона з'їла увесь рисячий вивід, і скоро у печеру прийшла рись. Між вовчицею і риссю відбувся лютий бій. Рись загинула, але й вовчиця тиждєнь лежала без сил. У тому двобою вовчєня теж отримало поранєння в плече.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

БОГИ ПУСТЕЛІ

Розділ I

ТВОРЦІ ВОГНЮ

Якось вовчєня вперше побачило людей – п'ятеро чоловіків-індіанців. Один з них підійшов до вовчати й нагнувся до нього. Звіря припало до землі, вискаливши ікла. Людина сказала, сміючись: "Дивіться, які білі зуби!" Та коли чоловік спробував взяти його, вовча вп'ялося зубами в його руку. Чоловік вдарив вовчєня, і воно заскімлило. На порятунок прибігла вовчиця, і враз один з індіанців здивовано вигукнув: "Кічі!".

Вовчиця припала животом до землі, тихо заскавучала й замахала хвостом. Чоловік підійшов до вовчиці й поклав руку їй на голову. Вона не вкусила його, а тільки нижче припала до землі. Інші індіанці оточили її, торкали, гладили, а вона й не думала опинатись.

Індіанєць на ім'я Сивий Бобер сказав, що батько Кічі був вовк, а мати була собака.

Рік тому Кічі втекла. Тепер вовчиця і вовчєня належали Сивому Бобру. Чоловік назвав вовчєня Білим Іклом.

Біле Ікло побачив ціле індіанське плем'я, яке кочувало. З людьми було багато собак. Біле Ікло досі не бачив собак, тому зав'язалася бійка. Вовчєня збили з ніг і підтоптали під себе. Люди прогнали собак, боронячи й рятуючи вовчєня, а тим часом вовчиця була на прив'язі.

Індіанці отаборилися у долині, де мали ловити і сушити рибу.

Білого Ікла постійно діставало щеня Ліп-Ліп, якомсь між ними відбулася перша бійка. Якомсь Біле Ікло побачив, як Сивий Бобер розпалює вогонь. Воно встромило туди носа і попеклося.

Розділ II

НЕВОЛЯ

Дні минали, й Біле Ікло щоразу дізнавався щось нове. Кічі тим часом була прив'язана. Незабаром Біле Ікло зрозумів, що чоловіки справедливіші, діти жорстокіші, а жінки добріші. Найдужче дошкуляв йому Ліп-Ліп. Він був старший та дужчий і весь час до нього чіплявся. Якомсь Біле Ікло занадив Ліп-Ліпа до мстивих зубів Кічі. Вовчєня з мамою накинулись на Ліп-Ліпа, а той, забувши всякий сором, втік.

Настав день, коли Сивий Бобер вирішив, що Кічі вже не втече, і відв'язав її. Радість Білого Ікла не мала меж. Він весело бігав з матір'ю по таборі, й Ліп-Ліп тримався на поважній відстані.

Сивий Бобер віддав Кічі індіанцеві на ім'я Три Орли, бо мав перед ним борг. Три Орли вирушав річкою Маккензі проти води аж до Великого Невільничого озера. Біле Ікло кинувся за човном, на якому везли матір, але розлючений Сивий Бобер метнувся човном навздогін. Чоловік так побив вовчєня, що воно дещо зрозуміло: ніколи не можна кусати свого хазяїна й пана. Уночі Біле Ікло згадав матір і завив, тоді Сивий Бобер прокинувся, побив його знов.

Індіанець ніколи не гладив і не пестив його, але з часом між вовчам і його похмурим хазяїном почала виникати своєрідна приязнь.

Розділ III

ВИГНАНЕЦЬ

Ліп-Ліп увесь час труїв життя Білому Іклу, і той ставав дедалі лихіший і лютіший. Біле Ікло був пролаза, злодій, забіяка й призвідник до всякої гризні. Всі молоді собаки йшли за Ліп-Ліпом і нападали на Білого Ікла. Чимало молодих собак бігало по табору з покусаними горлами після сутички з Білим Іклом.

Якомсь Біле Ікло заскочив одного свого супротивника на узліссі і вбив. Люди в таборі вимагали покарати вовка, але хазяїн сховав злочинця і рішуче відмовився видати на помсту.

Розділ IV

СТЕЖКОЮ БОГІВ

Восени Білому Іклу трапилась нагода втекти на волю, бо селище збиралося кочувати і ладналось до пори осінніх вловів. Човни один по одному відчаливали. Біле

Ікло втік до лісу, хоч його кликали Сивий Бобер, його жінка і син Міт-Са.

У лісі Білого Ікла швидко охопило почуття самотності. Йому стало холодно, дошкуляв мороз. Він вернувся до табору, але там нікого не було. Наступного дня Біле Ікло вирушив наздоганяти людей. Він біг і навіть не зупинявся. Біле Ікло знайшов хазяїна і навіть не отримав прочухана за втечу.

Розділ V

ДОГОВІР

У середині грудня Сивий Бобер вирядився вгору по Маккензі, взявши із собою сина Міт-Са й жінку Клу-Куч. Біле Ікло був запряжений у сани і не дуже ремствував, коли його запрягали вперше. На той час йому було вісім місяців. Міт-Са прив'язав Ліп-Ліпа спереду, це робило його ніби передовиком і здавалось навіть почесним. Однак замість того, щоб командувати зграєю й тримати її в покорі, він зробився об'єктом ненависті й нападів усіх собак.

Минали місяці. Сивий Бобер усе ще подорожував. Від довгої дороги й ретельної роботи у запрягу Біле Ікло тільки дужчав.

Одного разу якийсь хлопчак рубав сокирою заморожену оленину, й Біле Ікло підхопив шматочки м'яса, які розлітались на всі боки. Хлопчак схопив великого дрючка і кинувся на вовка. Біле Ікло прокусив руку хлопця, хоч знав, що порушив закон богів. Вовк утік до Сивого Бобра, і той не дозволив родині хлопця покарати звіра.

Якось у лісі хлопчак на чолі з покусаним хлопчиком накинулися на Міт-Са, який був сам. Біле Ікло побачив це і кинувся у вир колотнечі. За п'ять хвилин з поля бою порозбігалися геть усі супротивники, і дехто залишав по собі криваві сліди. Повернувшись до табору, Міт-Са розповів про цю пригоду, й Сивий Бобер наказав дати чимало м'яса Білому Іклу.

Розділ VI

ГОЛОД

Тривала подорож Сивого Бобра скінчилась майже наповесні. Стояв квітень, і Білому Іклу якраз рік минув, коли він повернувся до старого селища й Міт-Са зняв з нього збрую. Після Ліп-Ліпа Біле Ікло був найбільший серед собак-річняків. Але кремезним він ще не став. Його сила полягала більше в гнучкості, аніж у вазі. Тепер він майже перестав боятись собак і походжав серед них з виразною безтурботністю.

Серед літа Біле Ікло зустрів Кічі. Він ледве-ледве пам'ятав її, а вона забула його цілковито. Кічі мала уже виводок і захищала дітей від Білого Ікла.

Минали місяці. Біле Ікло набував на силі, важчав і кремезнішав. Він зробився понурішим, вовкуватішим і лютішим. Сивий Бобер дуже його цінував.

Білому Іклу минав третій рік, коли серед індіанців, що жили на Маккензі, почався голод. Улітку риба не ловилася, взимку олені перейшли на нові місця, лосів траплялось мало, кролики майже зовсім щезли. Під цей скрутний час Біле Ікло утік до лісу і перебрався аж у ту долину, де народився. Тут у колишньому лігві він знайшов Кічі. З цілого її виводу залишилося лиш одне живе цуценя, та й те доживало останні дні. Кічі зустріла свого дорослого сина аж ніяк не привітно, але Біле Ікло уже не потребував

матері.

На початку літа, коли голод уже минав, Біле Ікло здивався з Ліп-Ліпом. Той також утік до лісу і насилу там животів. Біле Ікло швидко вбив свого ворога.

Одного дня він знайшов своє колишнє селище. За запахами було зрозуміло, що в селищі є їжа, а голод минув. Біле Ікло сміливо виступив з лісу і подався просто до намету Сивого Бобра. Хазяїна дома не було, але Клу-Куч привітала собаку радісним криком і почастувала цілою рибиною.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА

ВЕРХОВНІ БОГИ

Розділ I

ВОРОГ СВОЇЙ ПОРОДІ

Біле Ікло став передовиком запрягу, а собаки зненавиділи його. Він ходив повсякчас із ранами й рубцями від собачих зубів, і собаки, у свою чергу, були позначені його укусами. Собаки завжди трималися гурту, бо Біле Ікло занадто був страшний ворог для кожного з них.

Білому Іклу було вже майже 5 років, коли Сивий Бобер узяв його у далеку мандрівку аж до форту Юкон. Стояло літо, коли Біле Ікло з'явився у форті, мало не під самим Полярним колом. У форті було чимало індіанців, чимало харчових припасів і панувало надзвичайне пожвавлення. Було літо 1898 року, й тисячі шукачів золота проходили тут, прямуючи до Доусона та на Клондайк.

У форт Сивий Бобер привіз кілька паків хутра, а також паку рукавиць і мокасинів. Він гадав добре на них заробити. Так і сталося, і він був ладен лишатись тут усе літо, ба навіть частину зими, коли треба.

Біле Ікло вперше побачив білих людей. У форті постійно жило лиш чоловік дванадцять, не більше. Що два-три дні на річці показувався пароплав, підпливав до берега й спинявся на кілька годин. Білі люди сходили з нього, потім знову вертали і пливли далі. І була їх сила-силенна. З людьми були собаки, занадто виніжені й безпорадні. Біле Ікло любив вбивати цих собак. Спершу загризати собак, що належали білим людям, було йому розвагою, але згодом стало працею. Іншої роботи він не мав. Сивий Бобер торгував собі й багатів, а він вештався коло причалу зі зграєю здичавілих індіанських собак і чекав на пароплава.

Розділ II

БОЖЕВІЛЬНИЙ БОГ

Небагато білих жило у форті Юкон. Вони прийшли сюди здавна і називали себе "закваскою". До всіх тих, що тепер прибували, вони ставилися зневажливо. Особливо їх тішило, коли Біле Ікло та собача зграя загризали собак новоприбульців. Серед них був один, що аж надто тішився цією забавою. Цього чоловіка прозивали Красенем Смітом, хоч насправді він був страшним: мав низький зріст, мізерний тулуб, ще мізернішу

стіжкувату голівку. Очі його були великі, а відстані між ними стало б ще на одну пару. Природа дала йому неймовірно широку нижню щелепу. Він був слабодух із слабодухів і нікчемний боягуз. У форті він наймався варити їсти, мити посуд і виконувати всяку іншу брудну роботу.

Красень Сміт мав намір придбати Білого Ікла. Чоловік став вчащати до Сивого Бобра, споюючи його віскі. Сталося так, що Сивий Бобер пропив усі свої гроші, тоді Красень Сміт заговорив про вовка і пропонував за нього не гроші, а пляшки віскі. Сивий Бобер погодився.

П'яний хазяїн обв'язав ший Білого Ікла ременем. Прийшов Красень Сміт, і Біле Ікло хотів вкусити його, але Сивий Бобер ударив вовка грубим дрючком по голові. Біле Ікло був розумний і після першого удару не брався змагатися проти неминучого. Підібгавши хвоста, він понуро пішов за новим хазяїном. Вночі Біле Ікло перегриз ремінь і повернувся назад до вігвама Сивого Бобра. Та Сивий Бобер знову прив'язав його ременем, а вранці повернув Красеневі Сміту, який влаштував собаці доброго прочухана батогом і дрючком. Цього разу Красень Сміт прив'язав його за ломаку. Уночі Біле Ікло узявся за ломаку і перегриз її. Він повернувся додому, щоб його було зраджено втретє. Собаку побили ще жорстокіше. Сивий Бобер не заступився за Білого Ікла, коли того шмагали батогом. Пропивши все, Сивий Бобер рушив до берегів Маккензі, а Біле Ікло лишився у форті Юкон.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Розділ III

ЦАРСТВО НЕНАВИСТІ

У руках свого божевільного бога Біле Ікло став справжнім дияволом. Його прив'язали на ланцюг у загороді позаду форту, і тут Красень Сміт дрючив собаку й доводив до сказу знущаннями. Одного дня навкруг загорожі зібралась юрба. Красень Сміт з дрючком у руці ввійшов до Білого Ікла, скинув йому з шиї ланцюга й вийшов. У клітку вштовхнули величезного собаку-мастифа. Для нього від самого початку не було жодної надії. Красень Сміт заробив за допомогою Білого Ікла перші гроші.

Незабаром Біле Ікло став уже нетерпляче дожидати, коли навкруг загорожі знов зберуться люди. Це щоразу провіщало бій, а бій – то був єдиний дозволений йому спосіб проявити його життєву снагу.

Восени Красень Сміт з Білим Іклом попливли до Доусона. На той час Біле Ікло уже мав славу на весь край. Скрізь про нього знали, як про "вовка-бійця". Час від часу його брали з клітки й виводили до лісу за кілька миль від міста, щоб влаштувати бій. У такий спосіб Біле Ікло познайомився із собаками всяких порід і всяких розмірів. Він завжди перемагав, тому Красень Сміт мусив зводити його з вовками, що їх зумисне задля цього ловили індіанці в пастки. Якось Біле Ікло бився з риссю, а потім бої припинилися, бо ніхто не міг перемогти вовка. Аж до весни його тільки показували людям за гроші, а тоді прибув сюди якийсь Тім Кінен, який привів із собою першого на Клондайку

бульдога.

Розділ IV

ДАВУЧА СМЕРТЬ

Бульдог мав кличку Черокі і був дуже витривалим. На початку бою він добродушно махав цурпалком хвоста і наче лінувався битись. Біле Ікло не зник мати діло з такими супротивниками і чекав, коли йому дадуть справжнього собаку. Черокі жодного разу не міг схопити Білого Ікла і не давав схопитися. Він увесь час тримався на віддалі, метлявся туди-сюди і ухилявся. Ран на тілі бульдога ставало дедалі більше, але він нічим не виявляв, що це його турбувало.

Біле Ікло скористався моментом, коли повільніший Черокі виставив незахищене плече і налетів на ворога. Однак він ударив з такою силою, що не встояв сам і перелетів через бульдога. Це вперше Біле Ікло не втримався на ногах. Якраз у цю мить Черокі схопив його зубами за горло. Рятунку від щелеп не було. Білого Ікла рятували від смерті тільки густа його шерсть та шкура. Здавалось, кінець уже близько. Біле Ікло, зібравши рештки сил, звівся на ноги і забігав зі своїм п'ятдесятифунтовим тягарем, що висів йому на горлі. Раптом оддалік задзвеніли дзвіночки й долинули крики погонича собак. Усі, за винятком Красеня Сміта, сполохано презирнулися, чи то не поліція. Та це були незнайомі чоловіки. Вони зупинили собак і підійшли довідатись, що тут за пригода. Тим часом Красень Сміт, побачивши, що Біле Ікло програв бій, почав розлючено копати його ногами. Незнайомець, якого звали Відон Скотт, вдарив Красеня Сміта, і той гепнувся на сніг. Подорожній насварив усіх і покликав свого погонича Метта. Обидва почали розривати собак.

Коли Тім Кінен поволік бульдога в юрбу, Біле Ікло кілька разів марно пробував звестись на ноги. Він мав вигляд задушеного на смерть собаки. Метт уважно його обдивився. Скотт вирішив купити Біле Ікло. Він дав Красеню Сміту 150 доларів. Той не хотів продавати, але Скотт пригрозив йому. Так Біле Ікло став власністю гірничого інженера Відона Скотта.

Розділ V

НЕПРИБОРКАНИЙ

Вдома Відон Скотт і Метт сперечалися, чи можна приручити Біле Ікло. Скотт говорив, що його годі приручити. Метт вважав, що ще не все втрачено, бо колись Біле Ікло був приручений, адже має на грудях слід від ремня. Метт вирішив спустити ненадовго Біле Ікло. Коли рука погонича зупинилась близько біля шиї Білого Ікла, він наїжився, загарчав, але й нашорошився проти дрючка, що був у другій руці. Біле Ікло не зразу навіть зрозумів, що він вільний. Скотт кинув йому кавалок м'яса. Собака з кличкою Майор кинувся до м'яса, але Біле Ікло збив його з ніг і, перш ніж Метт кинувся до них, загриз.

Метт націлювався вдарити Білого Ікла ногою, але собака вкусив його за ногу. Скотт уже видобув револьвера, та Метт став на захист собаки. Скотт підступив до нього, але без дрючка. Він хотів поставити руку на голову Білого Ікла, але той відразу його вкусив. Тепер уже Метт хотів вбити собаку, але Скотт став заступатись за Білого Ікла.

Метт тримав рушницю, і чоловіки помітили, що Біле Ікло гарчить на зброю. Коли Метт відійшов від рушниці, Біле Ікло сховав свої зуби.

Розділ VI

ВЧИТЕЛЬ ЛЮБОВІ

Через добу Скотт підійшов до Білого Ікла без дрючка, чи батога, чи рушниці. Біле Ікло був на волі, а Скотт спокійно говорив до нього. Деякий час Біле Ікло гарчав в унісон з його голосом. Мимоволі у звіра прокинулася довіра до цієї людини. Скотт простяг йому невеличкий шматок м'яса, але собака з'їв, лише коли м'ясо опинилося на землі. Декілька разів це повторилося, а тоді Біле Ікло взяв м'ясо з руки.

Потім Скотт наважився погладити його. Біле Ікло стримувався, щоб не вкусити. Метт не міг повірити, що Скотт гладить собаку. І це було для Білого Ікла початком кінця його попереднього життя, де панувала сама ненависть. Щоб виявити свою вірність, Біле Ікло зголосився стерегти майно хазяїна. Минали дні, й приязнь щораз більше переходила в любов. Призвичаївся він і до Метта, вважаючи його власністю хазяїна.

Якось Білого Ікла запрягли у клондайкські санки. Працюючи вдень в упряжі, Біле Ікло, одначе, не забував і за ніч, коли він мав стерегти майно хазяїна. Він завжди був при роботі.

Пізньої весни Скотт поїхав кудись, і Біле Ікло засумував. Метт написав Скотту, що Біле Ікло не хоче працювати і їсти. Коли Відон Скотт повернувся, Біле Ікло вперше замахав від радості хвостом. У його очах засяяла глибока любов. Скотт чухав Білому Іклу за вухами, гладив шию й плечі і ніжно плескав по спині пучками пальців. Біле Ікло несподівано просунув голову між рукою й тілом хазяїна. Сховавшись так, що видно було самі вуха, він перестав гарчати й тільки терся й тиснувся до Скотта.

Якось увечері, невдовзі після свого повернення, Скотт грав з Меттом у крибедж. Раптом вони почули, що Біле Ікло когось зловив надворі. Виявилося, що це Красень Сміт, який прийшов зі сталевим ланцюгом і дрючком, щоб викрасти собаку. Чоловіки мовчки відправили Сміта геть.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ЧАСТИНА П'ЯТА

ПРИРУЧЕНИЙ

Розділ I

ДАЛЕКА ДОРОГА

Відон Скотт збирався виїжджати додому у Каліфорнію. Біле Ікло відчував від'їзд і скиглив. Метт дивувався, звідки собака знає, що Скотт поїде. А потім настав день, коли крізь відчинені двері Біле Ікло побачив фатальну валізу. Уночі собака вив, а вдень відмовився від їжі.

Перед тим, як іти до пароплава, Метт і Скотт замкнули Білого Ікла у хаті. Та собака вибив вікно і втік. Коли Скотт побачив Білого Ікла на березі, то розчулився і забрав з

собою.

Розділ II

ПІВДЕННИЙ РАЙ

Біле Ікло зійшов з пароплава в Сан-Франциско. Далі друзі поїхали поїздом і прибули в привітний, веселий край, залитий сонцем, повний тиші й спокою. Вони приїхали до будинку, який стояв на рівнині. Біля брами на Білого Ікла налетіла вівчарка Коллі. Це була самиця, а закон його породи не дозволяв нападати на самиць. З іншого боку на Білого Ікла напав хорт Дік. Біле Ікло мало не загриз його, але Коллі урятувала собаку. За хвилину надбіг Скотт і схопив Білого Ікла, а батько Скотта відкликав своїх собак.

Білого Ікла мусили взяти в будинок, бо Дік і Коллі не мали спокою. У кімнаті він уважно обдивився, чи не криється де якась небезпека. А тоді із задоволеним гарчанням ліг біля ніг хазяїна, ладен щомиті скочити й битись на смерть.

Розділ III

БОГОВІ ВОЛОДІННЯ

Минуло небагато часу, і тут, у Сьєрра-Вісті, Біле Ікло став почуватися як вдома. Дік згодом спокійно поставився до нової істоти в маєтку, але Коллі ще вбачала у ньому хижака.

Біле Ікло познайомився з батьком Відона, суддею Скоттом, його дружиною, двома сестрами хазяїна, Бет і Мері. У Відона була дружина Еліс і двоє маленьких дітей, Відон і Мод, чотирьох та шести років. Діти наважилися гладити Біле Ікло. Після дітей найбільше уваги Біле Ікло приділяв батькові Відона. Коли суддя сидів на широкій веранді й читав газету, Біле Ікло любив лежати біля його ніг.

У новій домівці у Білого Ікла було багато пригод. Якось він передувив 50 курей, і Відон навчив його більше так не робити. Іншого разу хазяїн дозволив Білому Іклу загризти трьох собак, які щоразу кидалися на нього по дорозі в місто.

Розділ IV

ПОКЛИК КРОВІ

Минали місяці за місяцями. Біле Ікло розкошував і був щасливий. Єдиною прикрістю його теперішнього життя була Коллі, яка не давала йому й хвилини спокою.

Найбільше Біле Ікло не любив, коли з нього сміялися, але на сміх хазяїна він не гнівався. Якось Скотт добродушно сміявся з Білого Ікла. Собака прибрав поважного вигляду, а потім щелепи йому розтулились, горішня губа піднялась угору і в очах з'явився сміхотливий вираз. Так Біле Ікло навчився сміятись.

Відон Скотт часто їздив верхи, і Біле Ікло вважав за свій обов'язок завжди бігти з ним. Якось Біле Ікло вперше гавкнув. Він гавкнув на кобилу, яка норувилася виконати Відонів наказ.

Ще раз Біле Ікло загавкав, коли хазяїну була потрібна допомога. Бо якось у полі Відон вилетів із сідла, впав і зламав собі ногу. Біле Ікло побіг додому і схопив дружину хазяїна за одяг, тягнучи кудись. Всі звернули увагу на дивну поведінку Білого Ікла. Він пильно подивився на людей, а тоді голосно загавкав. Дружина здогадалася, що з

Відоном щось трапилося.

Одного дня Коллі повела його за собою далеко в поле, а там і в ліс. Це було пополудні, коли Відон Скотт мав звичай їздити верхи, але цього разу Біле Ікло вибрав Коллі. Цього дня хазяїн їздив сам, а там далеко в лісі гасали Коллі й Біле Ікло, – так само, як багато років тому гасали Кічі й Одноокий.

Розділ V

ПРИСПАНІЙ ВОВК

Саме о цій порі в газетах з'явилося повідомлення про відважну втечу із сан-квентінської тюрми в'язня на ім'я Джимм Голл. За голову цього злочинця було обіцяно величезну суму золотом. Тим часом у Сьєрра-Вісті також читали газети, але не так із цікавістю, як із тривогою, бо саме суддя Скотт судив Джима Голла і ухвалив йому останній вирок. Тоді ж таки, в суді, Джим Голл погрозився, що настане день, коли він помститься на судді за цей вирок, бо того разу Джим не був винен, а злочин йому накинули. А що він вже двічі давніше був засуджений, то суддя вліпив йому 50 років ув'язнення. Суддя Скотт гадки не мав, що Джим Голл зовсім не винен у тому злочині.

Про все те Біле Ікло, звісно, нічого не знав. Але між ним і Еліс, дружиною хазяїна, існувала змова. Щовечора, після того, як усі мешканці Сьєрра-Вісти розходилися спати, вона впускала його у великий передпокій. А раненько вона вставала й випускала його надвір, перш ніж хтось прокинеться.

Однієї ночі, коли весь дім міцно спав, Біле Ікло раптом прокинувся і відчув присутність чужого. Собака накинувся на незнайомця, вони обоє покотились на підлогу. Чужинець вистрелив з револьвера. Усі прокинулися і побачили серед поламаних і поперекиданих меблів уже мертвого злочинця, а Біле Ікло був поранений.

Хірург з півтори години рятував Білого Ікла, якого прошили три кулі. Він утратив майже всю кров. Суддя Скотт вважав, що Біле Ікло заслужив, щоб для нього зробили геть усе можливе. Лікарі доглядали собаку так, як людину, і Біле Ікло вижив.

Нарешті настав час, і остання пов'язка, останній пластир знято. Це був дуже врочистий день. Уся Сьєрра-Віста зібралася круг Білого Ікла.

Собака ледве звівся на ноги і вийшов з дому. За ним, наче він король який, поштиво рушили всі мешканці Сьєрра-Вісти. Він був дуже кволий і, дійшовши до галявини, знесилився й мусив лягти спочинути. Потім увесь похід подався далі. З кожним кроком у м'язи йому ніби вливалася сила, і кров швидше текла в жилах. Дійшли до стайні, і там при вході лежала Коллі, а півдесятка товстеньких цуценят вовтузились біля неї на осонні.

Біле Ікло подивився на них враженим поглядом. Коллі погрозово загарчала, й він спинився на безпечній відстані. Відон легенько підштовхнув до нього одне цуценя. Воно підповзло до Білого Ікла. Він нащулив вуха і з цікавістю на нього роздивився. Потім вони торкнули одне одного носами, і він відчув, як у морду його лизнув тепленький язичок. Не знаючи сам навіщо, він теж висунув язика й облизав цуценяті морду. До нього попідповзали й решта цуценят, і він з поважним виглядом дозволив їм вилазити на спину й перекидатись через нього.

*Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*